

PETRALOUISE MURIS

HALLOWEEN

“HALLOWEEN”
GESCHREVEN EN GEÏLLUSTREERD DOOR
PETRALOUISE MURIS.
VERHAAL VOOR KINDEREN RONDOM 8 JAAR EN OUDER.

Let op: zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl.
Alle werken zijn wereldwijd geregistreerd.

BLADZIJDE

HOOFDSTUK

3	1	Feest op school.
6	2	Zo bang als een muis.
10	3	De boze heks.
14	4	Geen brood met spinnen- koppen.

HOOFDSTUK 1

FEEST OP SCHOOL.

Het is Halloweenfeest op school.
Overall hangen tekeningen van monsters,
vleermuizen, spoken en skeletten.
Halloween is een griezelfeest.
Vandaag zijn de meeste kinderen verkleed naar
school gekomen.
In de klassen hangt een gezellige sfeer.
Iedereen is blij want er is snoep en limonade.

De gymzaal is omgetoverd in een spookkasteel.
Zij hebben die vandaag donker gemaakt.
Er valt geen licht door de ramen.
Er hangen blauwe lampionnen.
Die hangen er voor alle kinderen die vanavond in
het spookkasteel komen dansen.

Mark is boos.
Zijn ouders vinden het Halloweenfeest onzin.
Daarom mag hij vanavond niet naar school.
Juist nu het zo leuk is.
Hij moet thuis op zijn kleine broer Bram passen.
Toch heeft hij een plan.
Hij wil stiekem naar het schoolfeest.
Dan moet zijn kleine broer maar mee.
Ma en Pa zijn toch pas rond 10 uur terug.

Thuis bespreekt hij met zijn kleine broertje wanneer zij naar school gaan.

Hij vertelt zijn broertje dat zij naar school gaan zodra pa en ma de deur uit zijn.

Mark's broertje is opgetogen.

In het donker feesten!

Een feest. En dat' als het bedtijd is!

Dat geheim wil hij maar al te graag bewaren.

De hele middag is hij vreselijk druk maar hij verklapt niets.

Na het eten gaat Bram in bad en Mark poetst intussen zijn tanden.

Als Bram schoon is en zijn pyjama aan heeft, moet hij naar bed.

— 'Welterusten Bram,' fluistert mama.

'Als er iets is ga je maar naar Mark.

Die past vanavond op jou.

We zijn weer over een paar uur thuis.

We zijn dus maar even weg.'

Zij zoent hem.

— 'Mark! roept zij: 'hier is mijn telefoonnummer.

Als er iets is laat jij mij dat weten.'

"Boem," de buiten-deur slaat dicht.

— 'Bram? roept Mark. 'Ben je nog wakker?
Bram kom uit jouw bed!'

Bram komt in zijn pyjama de trap af.
'Hier is een tafelkleed voor jou, ik heb er ook één.'

Ik heb er gaten in geknipt zodat je kunt kijken.
Wij zijn spoken vanavond.
Trek hem pas op school over jouw hoofd.
Doe je winterjas over jouw pyjama aan.
Kom schiet op, we zijn al laat.
Trek je laarzen aan, gauw, kom we gaan.'

HOOFDSTUK 2 ZO BANG ALS EEN MUIS.

Bram knoopt zijn jas dicht en geeft zijn broer een hand.

— ‘Spannend!’ grinnikt Bram.
Hij loopt bibberend van de spanning mee naar school.

Het is erg druk in en om de school.
De meeste kinderen hebben hun ouders meegebracht.
In de gangen staan monsters.
Zij proberen iedereen bang te maken.
Wie er voorbij durft mag iets lekkers pakken.
Het zijn natuurlijk allemaal verklede kinderen maar Bram denkt dat het echte monsters zijn.
Hij is erg bang.

Mark trekt zijn broertje de gymzaal in.
Die vindt het even leuk maar dan zet hij het op een gillen.

— ‘Jouw broertje is bang Mark.
Hij is zo bang als een muis,’ zegt Mieke.
‘Zal ik hem mee naar boven nemen?’
In mijn klas kan hij kleuren.
Daar zijn meer kleine kinderen.
De peuterjuffen letten op de kleintjes.’

Mark die veel liever in het spookkasteel blijft zegt:
'goed Mieke.'

En tegen Bram zegt hij: 'blijf boven bij de kleintjes.
Ik kom je straks ophalen.
Ga mij niet lopen zoeken.
Hoor jij mij Bram? Ik haal je op.'

Terwijl Mark zich vermaakt tussen zijn dansende
vrienden, sluipt Bram de school uit.
Hij heeft geen zin meer in het feest.
Hij wil liever naar huis.

Buiten is het donker.
De straten zien er nu heel anders uit.
Sommige straten zijn verlaten en in weer andere
lopen groepjes kinderen.
Bram vindt dat interessant.
De kinderen bellen overal aan.
Zij vragen om snoep.
Dat wil Bram ook.
Hij belt aan bij het eerste huis in de straat.
Hij schrikt als een spook de deur opent.
— 'Kom je voor snoep! Nee toch?
Ha, ha, gelukkig heb ik dat!'

Bram krijgt twee toffeetjes in zijn handen gedrukt.
— 'Leuk,' denkt Bram.
Hij belt bij het volgende huis aan.

Hier doet een vrouw open met een kindje op haar arm.

— ‘Hier,’ zegt ze. Zij houdt hem een koekblik voor. ‘Zoek er maar eentje uit.’

Bram denkt: ‘ik heb een koekje en twee toffees. Ik lust best meer.’

Het volgende huis is aan de beurt en daarna weer het volgende. Bram heeft niet in de gaten dat hij verder en verder van huis en school gaat.

Hij vermaakt zich in zijn eentje en snoept totdat zijn buik rond en hard is.

Hij is misselijk geworden van de zoetheid.

Het lijkt hem een goed plan om terug naar de school te gaan.

Maar waar is de school?

Welke kant moet hij op?

De huizen zien er hier anders uit en het is zo' donker.

Bram ziet kinderen lopen. Hij rent ernaartoe.

— 'Waar is mijn school?' vraagt hij.

— 'Jij hoeft nu toch niet naar school?

Die is dicht joh!'

De kinderen lachen hem uit.

— 'Op welke school zit jij?

Zit jij op de openbare of de christelijke school?'

— 'Ik weet het niet.

Ik moet naar school terug want mijn broer wacht daar op mij.'

— 'Ga naar huis. Je broer is allang thuis.

De scholen zijn allang uit!

Loopt jouw moeder hier ergens?

Dan brengen wij jou wel naar jouw moeder.'

— 'Mijn moeder is weg, ik moet naar Mark.'

De kinderen schreeuwen door de straat: 'Mark! Mar-rek! Je bent je broer kwijt, die is hie-ier!'

Zij lopen zomaar weg en laten Bram aan zijn lot achter.

Bram snikt.

Zal hij ooit zijn huis terugvinden?

Hij wandelt rustig verder.

HOOFDSTUK 3 DE BOZE HEKS.

Bram loopt langs de lange huizenrij.
Daarna weer door een andere straat.
Er lopen niet veel kinderen meer buiten.
Na een poos ziet hij niemand meer buiten.
Hij denkt dat hij zijn school nooit meer zal vinden
en zijn huis ook niet.

De straten zijn slecht verlicht.
Er staan maar enkele lantaarnpalen.
Overall zijn enge schaduwen.
Bram bibbert en nu niet alleen van de spanning.
Hij heeft het koud in zijn pyjama.
Zijn jas heeft hij per ongeluk op school laten
hangen.
Het tafelkleed ligt er ook nog.

Plotseling regent het.
Nu wordt hij ook nog nat.
Hij loopt huilend verder.

— ‘Zeg joch, wat doe jij in je pyjama buiten?’

Bram wordt ruw beetgepakt en een gang
ingetrokken.

— ‘Ben jij aan het slaapwandelen?’

Bram kijkt
onthutst in het
groene gezicht
van een boze
heks.
De kleine jongen
schrikt.
Heksen eten
toch kinderen?
Of doen heksen
de kinderen in
de soep?

Hij rukt zich los en rent naar buiten.

— ‘Ik wil naar mijn huis,’ huilt hij.

De heks rent krijsend achter hem aan.

— ‘Waar ga je heen! Kom terug!’

Bram wil niet terug. Hij wil naar huis.

Maar waar is zijn huis?

Hij rent voor zijn leven maar de heks haalt hem in.

— ‘Ben je gek jongen.

Jij hebt alleen een natte pyjama aan,’ hijgt zij.

De boze heks houdt hem nu stevig bij zijn pols vast.

— ‘Jij gaat met mij mee.

Je vat nog kou buiten!’ bijt zij hem toe.

— ‘Jij krijgt eerst een kom warme thee.’

— ‘Thee?’ denkt Bram. ‘Daar zit waarschijnlijk slaapmiddel in zodat ik straks in de soep verdwijn. Dat doen ze toch ook met kikkers en spinnen?’ Bram kijkt met grote bange ogen naar haar enge groene gezicht.

— ‘Ik h, hoof geen thee,’ stottert hij.

Hij krijgt een snotneus.

Zijn neus wordt schoongeveegd.

— ‘Ik zal een warme trui voor je pakken,’ sust de heks. ‘Trek je pyjama maar vast uit.’

— ‘Ik wil hem niet uit,’ jammert Bram.

Nu zet zij Bram op de bank.

Zij trekt zijn kleddernatte pyjamajas over zijn hoofd.

Bram raakt helemaal in paniek.

Hij moet natuurlijk bloot zijn om in de soeppan te moeten. Hij vecht zich van de bank.

De heks grijpt hem weer vast en perst haar trui over zijn lijf.

— ‘Nu ben je stil en blijf je netjes op de bank zitten. Ik moet even achter de computer.’

De trui prikt op zijn blote buik.
Er steken talloze kattenharen doorheen.
Bram bibbert maar is nu stil.

— ‘Hier is thee. Drink op, dan krijg je een warme buik,’ klinkt het onverwachts.

Bram durft niet van de thee te drinken.
Stel dat het gif is!
Hij doet alsof hij drinkt.

Nu de heks ergens anders is, springt Bram van de bank.
Hij loopt op zijn tenen naar de buitendeur en probeert die te openen.

Oei er is een haak op de deur en die zit behoorlijk hoog.

— ‘Ik moet een stoel pakken,’ denkt Bram.

Hij loopt weer stilletjes naar de kamer.
Maar de stoelen die daar staan zijn te zwaar.

— ‘Er staat misschien een trap in de keuken,’ denkt hij: ‘dan kan ik gelijk zien in welke pan ik straks moet. Ze zal wel een hele grote pan hebben. Die moet ook naar buiten want dan word ik niet gekookt. Dan kan ze hem niet vinden.’

Nu Bram in de keuken staat ziet hij flitsen in zijn ooghoek.

— ‘Dat is vast haar toverkracht,’ denkt hij.

— ‘Zij weet natuurlijk dat ik hier ben.’

Even staat Bram als aan de grond genageld.
Dan zet hij het op een rennen.
Hij is bezweet van angst.
Als de heks hem toch in de keuken zou ontdekken!

— ‘O nee,’ piept Bram: ‘ik wil niet opgegeten worden!
Ik wil geen gehaktbal worden.’
Hij rent angstig terug naar de bank.
Bram doet net alsof hij er nooit van af was gesprongen.

HOOFDSTUK 4 GEEN BROOD MET SPINNENKOPPEN.

“**DRINGGI!**” gaat de bel.
Daar schrikt Bram behoorlijk van.

De groene heks rent naar de voordeur en opent die.

Bram hoort haar zeggen: ‘zijn jullie er nu al?
Hij zit binnen op de bank.
Komen jullie maar kijken.’

— ‘Oei,’ denkt Bram. ‘Mama ziet mij nooit meer.
Er zijn andere heksen gekomen die ook kinder-
soep lusten.

Hij verstopt onmiddellijk zijn gezicht in de prik trui.
Hij wil de andere heksen niet zien die hem straks
zullen oppeuzelen.

— ‘We zien wel een kind maar hij ziet ons niet,’
lacht een stem.
‘Wij moeten eerst zien wie we hier hebben.’

De trui wordt voorzichtig naar beneden getrokken.
Bram perst zijn ogen stijf dicht nu hij een heksen-
hoofd pal voor de zijne voelt.

— ‘Je hebt gelijk, er zit een kind in de trui,’ hoort hij.
‘Hoe heet jij jongetje?’

Bram denkt: 'wat doet het ertoe hoe ik heet?
Dat hoeven jullie toch niet te weten?
Jullie eten mij straks toch op.'

Zijn ogen zijn nog steeds stijf dicht.
Nu probeert een vinger zijn ogen te openen.
Bram wordt heel erg bang.

— 'Nee,' huilt hij: 'ik wil niet in de kindersoep.
Ik wil niet in blokjes gesneden worden!'

— 'Maar kind,' zegt de stem.

'Wij lusten geen kinderen.

Wij brengen je naar je moeder.

Toe, doe jouw oogjes eens open?'

— 'Nee, nee, snik, en ik wil niet in de soep!' huilt
Bram.

Hij doet langzaam zijn ogen open.

Wat hij dan ziet?

Nu huilt hij nog harder: 'boe, oe, oe, ik wil geen
brood met spinnenkoppen!

Ik hoef toch niet mee?

Ik wil niet naar de gevangenis!'

Twee politieagenten bekijken hem onderzoekend.

— 'Niemand gaat naar de gevangenis en brood
met spinnenkoppen?

Daar' hebben wij nog nooit van gehoord.'

— ‘Jij moet snel naar jouw mama.
Weet jij in welke straat mama woont?
Weet jij misschien het nummer van jouw deur?’
— ‘Ik weet mijn straat niet,’ jammert Bram.
‘Ik weet wel de deur, die is rood.
Maar deze straat heeft niet zulke deuren.’
— ‘Dan stappen wij in de politieauto,’ zegt de
politieagent. ‘Dan rijden wij door de buurt.
Dan herken jij vast jouw deur.
Bedankt mevrouw, fijn dat u ons gewaarschuwd
hebt.
Kom ventje stap maar in onze mooie politieauto.’

— ‘Zijn pyjama!’ roept de heks. ‘Die moet ook mee.’

Bram is blij dat de politie hem bij de heks heeft weggehaald.

Hij krijgt al wat meer praats als hij in de politieauto zit.

— ‘Ik was op school,’ zegt hij: ‘daar waren een heleboel enge monsters.

O jongens wat was ik bang.

Ik ging naar huis en toen greep die heks mij.

Zij wilde mij in de soeppan gooien.

Moet zij naar de gevangenis?’

— ‘Let jij nou maar op de deuren. Goed kijken he? Anders rijden wij er misschien voorbij.’

De politiewagen rijdt en rijdt.

Maar Bram vindt het te donker.

Gewoonlijk ligt hij dan in bed. Hij herkent niets.

Plotseling klinkt het in de auto.

“Is die kleine nog bij jullie?”

Als dat zo is, moeten jullie naar de Willie

Wortelschool. Zijn broer wacht daar.”

Mark staat bij de deuropening van zijn school.

Hij trilt op zijn benen.

Het feest op school is allang voorbij.

Alleen juf Ida is bij hem gebleven.

— ‘Zijn ouders zijn niet thuis,’ zegt zij.

‘Hij is stiekem naar ons feest gekomen.’

— ‘Heb jij de sleutel?’ vraagt een agent.

Oei, die is Mark vergeten.

— ‘Dan gaan jullie mee naar het bureau. (buro)

Weet jij waar jullie ouders kunnen zijn?’

— ‘Bij oma, die is gevallen.

Zij moest naar het ziekenhuis.

Zij zijn om 10 uur zeker weer thuis.’

— ‘Het is al na tien, laten wij zien of zij er al zijn.

Stap maar in dan rijden wij naar jullie deur, ha, ha.’

Mark kan er niet om lachen.

Hij zal vast op zijn kop krijgen.

Dan gaat zij hand in zijn broekzak.

Hij voelt een papiertje.

— ‘Ach alleen een snoeppapiertje,’ denkt hij.

Hij bekijkt het .

— ‘Mama’s telefoonnummer!’ roept hij.

‘Ik was het vergeten!’

— ‘Wij gaan haar bellen,’ zegt de agent.

De auto stopt langs de stoepwand.

De agent zegt door zijn telefoon: ‘wij komen uw

kindertjes thuisbrengen.

Die waren stilletjes gaan feesten.

Laat voortaan iemand op uw kinderen passen.

Dit kan echt niet. Wij komen er nu aan.’

De politiewagen stopt voor de “Bram’s deur”

— ‘Nooit meer ‘s avonds opstap gaan,’ moppert de

agent. ‘Dit is geen taxi.’

EINDE.